30/04/2023

Ο Μητροπολίτης Χίου για το αξίωμα της Ιερωσύνης

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Χίου, Ψαρών και Οινουσσών

Στο σημερινό Θείο Κήρυγμα της Κυριακής των Μυροφόρων, ο Σεβασμώτατος Μητροπολίτης Χίου, Ψαρών και Οινουσσών κ. Μάρκος με αφορμή το αποστολικό ανάγνωσμα στο οποίο γίνεται λόγος για την πρώτη χειροτονία Διακόνων που έκαναν οι Απόστολοι αναφέρθηκε στο αξίωμα της ιερωσύνης.

Αποστολικό Ανάγνωσμα

Ἐν ταῖς ἡμεραῖς ἐκείναις, πληθυνόντων τῶν μαθητῶν ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν. Προσκαλεσάμενοι δὲ οἱ δώδεκα τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν εἶπαν, Οὐκ ἀρεστόν ἐστιν ἡμᾶς καταλείψαντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διακονεῖν τραπέζαις· ἐπισκέψασθε δέ, ἀδελφοί, **ἄνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυρουμένους ἑπτὰ πλήρεις πνεύματος** καὶ σοφίας, οὓς καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης· ἡμεῖς δὲ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου

προσκαρτερήσομεν. Καὶ ἤρεσεν ὁ λόγος ἐνώπιον παντὸς τοῦ πλήθους, καὶ ἐξελέξαντο Στέφανον, ἄνδρα πλήρη πίστεως καὶ πνεύματος ἁγίου, καὶ Φίλιππον καὶ Πρόχορον καὶ Νικάνορα καὶ Τίμωνα καὶ Παρμενᾶν καὶ Νικόλαον προσήλυτον Ἀντιοχέα, οὓς ἔστησαν ἐνώπιον τῶν ἀποστόλων, καὶ προσευξάμενοι ἐπέθηκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας. Καὶ ὁ λόγος τοῦ θεοῦ ηὔξανεν, καὶ ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἐν Ἰερουσαλὴμ σφόδρα, πολύς τε ὄχλος τῶν ἱερέων ὑπήκουον τῇ πίστει.

Το Κήρυγμα του Μητροπολίτου Χίου

Στὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα γίνεται λόγος γιὰ τὴν πρώτη χειροτονία Διακόνων ποὺ ἔκαναν οἱ Ἀπόστολοι. Καὶ εἶναι ἐνδιαφέρον νὰ δοῦμε τὰ προσόντα ποὺ ζήτησαν νὰ ἔχουν οἱ ὑποψήφιοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀνελάμβαναν τὸ ἱερὸ ἔργο τῆς διακονίας τῶν πιστῶν. Σύμφωνα μὲ τὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, κατὰ τὶς πρῶτες κιόλας ἡμέρες τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, παρουσιάστηκαν καὶ τὰ πρῶτα παράπονα μεταξὺ τῶν πιστῶν. Συγκεκριμένα, στὰ βοηθήματα τῶν ἀπόρων χηρῶν γυναικῶν γίνονταν καὶ ὡρισμένες διακρίσεις. Οἱ χῆρες, ποὺ ἦσαν ξένες, διαμαρτύρονταν ὅτι τὶς παραμελοῦν καὶ τὶς παραγκωνίζουν, ἀφοῦ οἱ ὑπεύθυνοι δίνουν περισσότερα βοηθήματα στὶς ντόπιες.

Ὁ «γογγυσμὸς» αὐτὸς ἔκανε τοὺς Ἀποστόλους νὰ ἀποφασίσουν νὰ χειροτονήσουν πρόσωπα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀνελάμβαναν, μὲ πνεῦμα δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης, νὰ διαχειρίζονται τὰ ἐλέη καὶ τὶς συνδρομές. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀνάγκη προέκυψε ἡ τάξη τῶν Διακόνων μέσα στὴν Ἐκκλησία. Ἀνέθεσαν, λοιπόν, οἱ Ἀπόστολοι στὸ πλῆθος τῶν πιστῶν, δηλαδὴ στὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα νὰ ἐκλέξουν ἑπτὰ ἀνθρώπους. (Ὁ ἀριθμὸς ἑπτὰ ἦταν ἱερὸς γιὰ τοὺς Ἰουδαίους: Γεν. 21, 27. Ἀποκ. 1, 4). Ἔτσι καὶ ἔγινε. Αὐτοὺς ποὺ ὁ λαὸς ἐπέλεξε ἐχειροτόνησαν οἱ Ἀπόστολοι.

Οἱ Ἀπόστολοι ὥρισαν καὶ τὰ προσόντα ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν οἱ ὑποψήφιοι: «Ἐπισκέψασθε οὖν, ἀδελφοί, ἄνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυρουμένους ἑπτά, πλήρεις πνεύματος ἁγίου καὶ σοφίας» (Πράξ. 6, 3). Στὴν μικρὴ αὐτὴν φράση κρύβεται ὁ μυστικὸς καθρέπτης, στὸν ὁποῖο πρέπει νὰ καθρεπτίζονται οἱ ὑποψήφιοι κληρικοὶ γιὰ νὰ βλέπουν ἂν εἶναι ἐντάξει, ἀλλὰ καὶ οἱ λαϊκοὶ, γιὰ νὰ βλέπουν πῶς πρέπει νὰ εἶναι οἱ κληρικοί τους.

Τὸ πρῶτο γενικὸ στοιχεῖο τῆς κρίσεως τῶν πιστῶν πρέπει νὰ εἶναι ἡ μὲ συναίσθηση εὐθύνη τῆς ἐκλογῆς. Ἡ λέξη «ἐπισκέψασθε» σημαίνει ἐξετάστε μὲ πολλὴ προσοχὴ καὶ ἐκλέξατε. Μὲ προσευχὴ καὶ προσοχὴ πρέπει νὰ γίνει ἡ ἐκλογή. Αὐτὴ εἶναι μιὰ βασικὴ καὶ γενικὴ προϋπόθεση.

Τὸ δεύτερο στοιχεῖο εἶναι πὼς οἱ ὑποψήφιοι πρέπει νὰ εἶναι ἄνθρωποι ἀκέραιοι καὶ ἀξιόπιστοι, νὰ ἔχουν καλὴ μαρτυρία ἀπὸ ὅλους εἰ δυνατόν, νὰ μὴν ἔχουν δώσει

ἀφορμὴ γιὰ σκάνδαλα καὶ νὰ διακρίνονται γιὰ τὸν ἐνάρετο καὶ ἀνεπίληπτο βίο τους. Τὸ λειτούργημα τοῦ κληρικοῦ εἶναι ἅγιο καὶ λεπτό. Γι’αὐτὸ καὶ οἱ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας ἀξιώνουν κάθε ὑποψήφιος νὰ ἔχει μερικὰ βασικὰ προσόντα, διαφορετικὰ δὲν τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ προχωρήσει.

Βασικὴ προϋπόθεση εἶναι καὶ τὸ προσὸν τοῦ ἀνεπίληπτου, ὅπως λέγεται, βίου. Δὲν μπορεῖ ὁ οἱοσδήποτε καλὸς ἄνθρωπος νὰ γίνει κληρικός. Χρειάζεται νὰ εἶναι ἄμεμπτος, κρυστάλλινος, πεντακάθαρος στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχή. Νὰ ἔχει ζωὴ προσεκτικὴ καὶ νὰ ὑπηρετεῖ τὴν ἀρετή. Ἀλλιῶς γίνονται παρατράγουδα καὶ ζημιώνεται καὶ ἡ πίστη καὶ ἡ Ἐκκλησία. Παράλληλα, οἱ ὑποψήφιοι ἱερεῖς πρέπει, σύμφωνα μὲ τὴν ἀποστολικὴ περικοπή, νὰ εἶναι «πλήρεις Πνεύματος Ἁγίου καὶ σοφίας».

Ὁ ὑποψήφιος πρέπει νὰ εἶναι γεμάτος ἀπὸ αὐτὴν τὴν Χάρη, νὰ εἶναι δηλαδὴ ἄνθρωπος «χαριτωμένος», ποὺ ὅλα του, καὶ ἡ ὁμιλία καὶ ἡ συμπεριφορὰ καὶ τὸ βάδισμα καὶ τὸ ντύσιμο νὰ προδίδουν πνευματικότητα. Ὁ κληρικός, ἐνῶ κινεῖται στὴν γῆ, ὀφείλει νὰ ἀναπνέει στὸν οὐρανό. Καὶ τοῦτο, γιατὶ κύριο ἔργο του εἶναι νὰ δείχνει στοὺς ἀνθρώπους τὸν δρόμο τοῦ οὐρανοῦ. Οἱ ὑποψήφιοι πρέπει νὰ ἔχουν καὶ σοφία, δηλαδὴ σύνεση καὶ φρόνηση, ποὺ θὰ τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ προλαμβάνουν τὰ δίκαια παράπονα καὶ γενικὰ νὰ πολιτεύονται κατὰ ἄψογο τρόπο, χωρὶς νὰ ἀδικοῦν κανένα, ἀλλὰ ἀντίθετα νὰ συντρέχουν στὶς ὑλικὲς καὶ πνευματικὲς ἀνάγκες τῶν πιστῶν.

Οἱ αὐριανοὶ λειτουργοὶ τῆς Ἐκκλησίας δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦν ὅτι δὲν θὰ λειτουργοῦν γιὰ τὸν ἑαυτό τους, τὴν προβολὴ ἢ τὴν ἀνάδειξή τους σὲ καλοὺς ὑπηρέτες τῆς ὑποκριτικῆς τέχνης ἢ τῆς μουσικῆς, ἀλλὰ θὰ λειτουργοῦν εἰς «τύπον» Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μέσῳ αὐτῶν θὰ λειτουργεῖ ὁ Δεσπότης Χριστὸς «προσφέρων καὶ προσφερόμενος» γιὰ τὴν σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου.

Πρέπει νὰ κατανοήσουν ὅτι θὰ ἐργασθοῦν ὄχι μόνο γιὰ τὴν τέλεση τῆς λατρείας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἄσκηση καὶ τῶν λοιπῶν καθηκόντων τους, κηρυκτικῶν, κατηχητικῶν, ποιμαντικῶν, πνευματικῶν – παιδευτικῶν, αὐτῶν τῆς κοινωνικῆς διακονίας καὶ προσφορᾶς. Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ καθαρότητα νοῦ καὶ ψυχῆς. Καὶ τὸ σπουδαιότερο, μὲ σεβασμὸ καὶ τιμὴ στὸν Ἐπίσκοπο, ποὺ θὰ τοὺς χειροτονήσει καὶ θὰ τοὺς μεταδώσει τὴν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τοῦ ὁποίου θὰ καταστοῦν συνοδοιπόροι στὸ ποιμαντορικό του ἔργο, μὲ αἴσθημα εὐθύνης στὰ λόγια καὶ στὶς πράξεις τους. Καὶ αὐτὴ ἡ θεία Χάρη τὰ ἀσθενῆ θὰ θεραπεύσει καὶ τὰ ἐλλείποντα θὰ ἀναπληρώσει.

Ἂς δοῦμε μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ τὶ λένε οἱ Πατέρες μας γιὰ τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης.

Ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «Ἡ ἱερωσύνη ἀσκεῖται μὲν ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ ἀνήκει στὴν τάξη τῶν οὐρανίων ταγμάτων. Τοῦτο δὲ εἶναι εὔλογο, διότι τὴν ἱερωσύνη δὲν τὴν καθίδρυσε οὔτε ἄνθρωπος οὔτε ἄγγελος οὔτε ἀρχάγγελος οὔτε κάποια ἄλλη κτιστὴ δύναμη, ἀλλὰ Αὐτὸς ὁ Ἴδιος ὁ Παράκλητος, ὁ Ὁποῖος ἂν καὶ ἡ ἱερατικὴ διακονία ἀσκεῖται ἀπὸ σαρκικὰ ὄντα, τὴν καθιστᾶ τέτοια, ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι ἀσκεῖται ἀπὸ ἀγγέλους. Γι’ αὐτὸ ὁ ἱερέας πρέπει νὰ εἶναι καθαρὸς σὰν νὰ εὑρίσκεται μεταξὺ τῶν οὐρανίων δυνάμεων. Οἱ ἱερεῖς, μολονότι κατοικοῦν στὴν γῆ καὶ ἀσχολοῦνται καὶ μὲ τὶς ἐπίγειες ὑποθέσεις, ἔλαβαν τὴν ἐξουσία νὰ ἀσχολοῦνται μὲ οὐράνιες ὑποθέσεις, κάτι ποὺ δὲν παραχωρήθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ οὔτε στοὺς ἀγγέλους οὔτε στοὺς ἀρχαγγέλους. Τὶ ἄλλο τοὺς ἔδωσε παρὰ ὁλόκληρη τὴν οὐράνια Βασιλεία;»

Καὶ συνεχίζει ὁ χρυσοῦς στὴν γλῶσσα καὶ τὴν καρδίαν ἐπίσκοπος: «Ὅποιων λέγει (ὁ Θεὸς) συγχωρήσετε τὶς ἁμαρτίες, θὰ εἶναι συγχωρημένες καὶ ὅποιους δὲν ἀπαλλάσσετε, θὰ εἶναι δεσμευμένοι (Ματθ. 18, 18). Ποιὰ ἐξουσία θὰ μποροῦσε νὰ θεωρηθεῖ μεγαλύτερη; Ὅλη τὴν ἐξουσία τῆς κρίσεως τῶν ἁμαρτιῶν τὴν ἔδωσε ὁ Πατὴρ στὸν Υἱό (Ἰω. 20, 23), ὁ Ὁποῖος βλέπω νὰ τὴν παραχωρεῖ στοὺς ἱερεῖς ποὺ ἐγκαθιδρύθηκαν σὲ αὐτὸ τὸ ἀξίωμα».

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης: «Ποιμένας στὴν κυριολεξία εἶναι ἐκεῖνος ποὺ μπορεῖ νὰ ψάξει καὶ νὰ βρεῖ καὶ νὰ γιατρέψει τὰ χαμένα πρόβατα μὲ τὴν ἀκακία, τὴν φροντίδα, τὸν ζῆλο καὶ τὴν προσευχή».

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος: «Ἡ ἱερωσύνη εἶναι μεγάλο καὶ ὑψηλὸ ὑπούργημα, ἀφοῦ ἀρχή της εἶναι ὁ Κύριος, ὁ Ὁποῖος παραδίδοντας τὸν Ἑαυτό Του γιὰ χάρη μας, ἔγινε ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς «κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ» (Ἑβρ. 5, 10). Αὐτὸς παρέδωσε στοὺς ἱεροὺς Μαθητὲς καὶ Ἀποστόλους Του τὸ μυστήριο τῆς ἱερωσύνης, γιὰ νὰ διαμένει αὐτὸ στοὺς αἰῶνες. Καὶ ἀπὸ ἐκείνους μὲ τὴν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὸ λάβαμε κι ἐμεῖς. Ἡ ἱερωσύνη σκοπὸ ἔχει νὰ ἁγιάσει καὶ νὰ σώσει ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, μεταδίδοντας τὴν Χάρη τῆς ἀπολύτρωσης σὲ ὅλες τὶς ἐπερχόμενες γενεὲς μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, μὲ σκοπὸ ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα νὰ σωθεῖ διὰ τῆς θυσίας τοῦ Σωτῆρος της Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Ὁ Ἅγιος Ἄνθιμος τῆς Χίου: «Τὸ μέγα καὶ τρικυμιῶδες πέλαγος τοῦ βίου, τὸ ὁποῖο ταξιδεύετε κρύβει πολλοὺς κινδύνους· ἔχει φουρτούνες, ἔχει πειρατές, ἔχει δυσκολίας μεγάλας. Γι’ αὐτὸ πρέπει νὰ ἔχετε ὁδηγόν. Ἄνευ ὁδηγοῦ ἀδύνατον εἶναι νὰ πᾶτε στὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Φαίνομαι ὅτι εἶμαι ἀρχηγὸς τῆς μάνδρας,

ἀλλὰ ἔργα Ἀρχιμανδρίτου δὲν ἔχω νὰ ἐπιδείξω. Τάξιν ἱερέως ἔχω, ἀλλὰ τὰ τοῦ ἱερέως ἔργα δὲν τὰ ἔχω. Ὅμως, διὰ τοῦ λόγου σας δὲν παύει καὶ τὸ μάτι μου νὰ βλέπη καὶ τὸ αὐτί μου νὰ ἀκούη καὶ ἡ γλῶσσά μου νὰ λέγη ὅλο πρὸς ὠφέλειάν σας... Κάμνετε ὅσα σᾶς λέγω καὶ ἀπὸ μένα θὰ ζητηθῆ ἀπολογία. Ὁ Χριστός μας εἶπε: ‘‘ἐάν με ἀγαπᾶτε τὰς ἐντολάς μου τηρήσατε’’. Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾶ τὸν Θεὸν τρέχει νὰ φθάση ἐκεῖ ὅπου εἶναι ὁ Θεός. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ τοῦ καθορίζει τὸν δρόμον καὶ τὸν διευκολύνει νὰ πάει νὰ Τὸν εὕρη».

Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός: «Ἐγὼ ἔχω χρέος ὅταν ἀπαντήσω ἱερέα, νὰ τοῦ φιλήσω τὰ χέρια καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ παρακαλεῖ τὸν Θεὸ διὰ τὰς ἁμαρτίας μου. Νὰ προσέχετε, ἀδελφοί μου, νὰ μὴ κατηγορεῖτε τοὺς παπάδες σας καὶ νὰ μὴ τοὺς παραμελεῖτε, διότι βάνετε φωτιὰ καὶ καίεσθε. Ἐγὼ, ὅταν ἀπαντήσω ἕνα παπὰ καὶ ἕνα ἄγγελο, πρῶτα θὰ χαιρετήσω τὸν παπὰ καὶ μετὰ τὸν ἄγγελο».

Χριστιανοί μου!

Ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς ἐκλέγει καὶ προσκαλεῖ νὰ ὑπουργήσουν τὰ ἱερὰ μυστήρια βρίσκονται ἀνάμεσά μας. Ἡ προσωπική τους κλίση ἔχει ἀρχίσει ἤδη νὰ διαφαίνεται. Εἶναι τὰ παιδιὰ τοῦ ἱεροῦ βήματος, αὐτὰ ποὺ διακονοῦν τὸν ἱερέα, κρατοῦν τὶς λαμπάδες, τὰ ἐξαπτέρυγα, τὰ ἱερά μας σύμβολα, αὐτὰ ποὺ πλαισιώνουν τὰ ἱερὰ ἀναλόγια. Τὰ βλέπεις καὶ χαίρεται ἡ καθαρὴ ψυχή τους. Ἂς χαιρόμαστε κι ἐμεῖς ποὺ τὰ καμαρώνουμε. Ἂς τὰ ἐνθαρρύνουμε, ἂς τὰ ἐπαινέσουμε, ἂς ποῦμε ἕνα καλὸ λόγο στοὺς γονεῖς τους. Καὶ κυρίως, ἂς προσευχόμαστε στὸν Κύριό μας νὰ τὰ διατηρεῖ ἁγνὰ καὶ καθαρά.

Ἐκεῖνος καλεῖ τοὺς νέους ἐργάτες στὸν Ἀμπελώνα Του. Ἂς ἀναλογισθοῦμε ὅτι ὅσα ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιδιὰ ἀποφασίσουν καὶ ἀξιωθοῦν νὰ γίνουν ἱερεῖς, προέρχονται ἀπὸ μία ἁμαρτωλὴ κοινωνία καὶ θὰ πρέπει νὰ ἔχουν καθρέπτες καθαροὺς γιὰ νὰ καθρεφτίζονται πνευματικά. Θὰ πρέπει νὰ διαμορφώσουν ἕνα γνήσιο ἱερατικὸ ἦθος μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ στοιχεῖα ποὺ χαρακτηρίζουν τὴν ἱερωσύνη ὡς ἔργο ἱερό: τὸ πνεῦμα τῆς αὐταπάρνησης, τῆς θυσίας, τῆς ἀποστολικῆς κακοπάθειας, τὸ βαρὺ αἴσθημα εὐθύνης, τὴν ἀκατάβλητη ἐργατικότητα. Ἡ ἱερωσύνη τοὺς χαρίζει αὐτὸ τὸ βασιλικὸ ἀξίωμα. Ὁ λαμπροφόρος χιτώνας τῆς ταπεινοφροσύνης τοῦ Κυρίου θὰ κοσμήσει τὴν ψυχή τους. Οἱ πονεμένες ψυχὲς τοῦ ποιμνίου τους περιμένουν. Κι ὅταν ἔλθει ἐκείνη ἡ εὐλογημένη στιγμὴ τῆς χαρᾶς τῆς Χειροτονίας τους, ἂς ἀναφωνήσουν μαζὶ μὲ τὸν Βερίτη:

«Ὦ Πατέρα, στεῖλε μου ἕνα Πνεῦμα Θεῖο κι ἂς γίνω,
ὅσα χρόνια στὸν φθαρτὸ τοῦτο κόσμο μείνω,
μικρὸς ἥλιος νὰ σκορπῶ τὴν δική Σου γνώση
καὶ τὸ φῶς καὶ τὴν χαρὰ κι ὅσα μοῦ ’χεις δώσει». **ΑΜΗΝ!**